LIBRIS | We know books

ELINA ADAM

CAPTIVA

POVESTIRI

Prefață: ALEXANDRU JURCAN

Editura
NEUMA
2023

LIBRIS | We know books

Cuprins

„Sigur va veni și pasărea mea" 5

Fata din vis 7

Anastasia 28

Captiva 59

Despre autoare 73

LIBRIS | We know books

Fata din vis

Am trecut de atâtea ori pe strada cu tei, aceea care mărginește calea ferată, gândindu-mă la oamenii care se vedeau în curtea înverzită, dincolo de gard. Clădirea adăpostea un spital de psihiatrie. Îi observam cum se plimbă prin curte ori cum stau pe bancă, trupurile lor gata să preia toată lumina soarelui ca pentru fotosinteza cea de toate zilele. Ce povești de viață ascundeau acești oameni? Ce stigmă îi obliga societatea să poarte? Acolo am întâlnit-o prima oară: mică, ușor adusă de spate, cu ochi mari și foarte expresivi, singurii care dădeau mărturie că viața merită trăită. Nu era o privire pierdută, apatică. Dimpotrivă, emana forță și bucurie, o anumită înțelepciune, care ai spune că vine odată cu vârsta.

Era într-o după-amiază de vară când soarele bătea spre apus, cerul își rostuia nuanțele după cum îi dictau astrul și aerul clipei. Orașul era mai liniștit ca de obicei, forfota se mai limpezise, parcă și liniștea îi îmbrăca mai altfel pe oamenii

LIBRIS We know books
aceștia, însingurați fără voie, obligați să stea față în față cu ei înșiși, unii pe marginea unei prăpăstii a cărei adâncime nici măcar nu o bănuiau. I-am dus un buchet de narcise, erau ultimele din acel an. Mi-a răspuns printr-un zâmbet cald și copilăros: sunt minunate! hai, vino să ne așezăm pe bancă. de aici putem vedea calea ferată și macii.

Ne-am așezat și am stat preț de câteva minute în tăcere, pipăind cu privirea tabloul din fața noastră: un parapet înverzit din care ieșeau flori roșii de mac, ce tremurau firav în ritmul crepusculului. Era liniște, poate puțin prea liniște, stâlpii de cale ferată păreau niște uriași împietriți, și ei niște bătrâni singuri, abandonați. Stătea lângă mine și mă gândeam ce avea să îmi mai povestească de data asta. Avea deja acest obicei de a-mi împărtăși frânturi din viața ei (uneori mi se păreau atât de neverosimile, încât îmi spuneam că e imposibil să se fi petrecut în realitate) așa, dintr-o autoinventată metodă de a-și alina suferința. Fără să mă privească, mi-a spus:

nu știu dacă fata din visul meu a existat vreodată. acum, la atâta vreme după aceste

LIBRIS We know books

evenimente, tind să cred că totul s-a petrecut în imaginația mea. în spațiul dintre starea de veghe și starea de vis, în spațiul dintre cutele unei inimi obosite, în liniștea dintre anotimpuri, în chiar anotimpul dintre ieri și azi.

S-a uitat la mine dintr-odată, ochii-i căpătaseră o strălucire ciudată, electrizantă. Cu un zâmbet de copil mi-a făcut următoarea mărturisire: știi, fata aceea, hai să nu-i spuneam numele deocamdată, nu e important acum, m-a cucerit din prima zi cu zâmbetul și dezinvoltura ei. faptul că locuia în cămin și că venea de undeva, de la poalele muntelui, mi se părea fascinant. cuvinte ca *pedagog, bilet de voie, stingere, scrisori către familie* erau apanajele unei lumi care mie îmi apărea cu totul străină, pe cât de îndepărtată, pe atât de uluitoare. Nu știu cum s-a întâmplat că după câteva zile deveniserăm cele mai bune prietene, iar asta ne făcea speciale pentru că străluceam. această prietenie alimenta un fluid invizibil între noi și ne umplea pe fiecare cu esența celeilalte, astfel încât formam o pereche care se completa reciproc. abia așteptam zilele din săptămână să ne revedem. pe atunci nu exista internet. telefonul fix, acela cu disc, și nici el foarte răspândit, era

LIBRIS We know books

singurul mijloc de comunicare pe lângă tradiționalele scrisori, în plic adevărat, cu timbru, pe care îl lipeai cu degetul înmuiat în puțină apă dacă erai fandosită, ori cu degetul în propria salivă, dacă erai mai puțin fandosită, dar tot fandosită se chema, ori de-a dreptul trecându-ți vârful limbii pe marginea clapetei plicului, dacă știai ce voiai, dacă știai din prima. ea a știut mereu din prima. și m-a vrut pe mine, iar asta mă făcea fericită. adolescența a fost vârsta noastră de diamant: limpede, strălucitoare, frustă. atunci am cunoscut pentru prima oară iubirea. pe cât de tăcută, pe atât de profundă, pe cât de amețitoare, pe atât de adâncă rana. pe toate le purtam împreună și povara era mai ușoară, așa, împărțită pe din două. o iubeam și mă iubea, nici nu puteam concepe să nu fim mereu împreună. anii de liceu au zburat și primul an de facultate ne-a aflat la distanță de sute de kilometri una de alta. tot ce îmi doream era să treacă odată timpul și să merg în orașul X la facultate, numai pentru că acolo era ea. nu eram foarte convinsă că facultatea *aceea* era ceea ce îmi doream, dar știam că am să mă văd cu ea pe coridoare, că are să fie acolo, cu mine. și da, s-a întâmplat să fiu studentă în orașul în

LIBRIS We know books

care era și ea, la facultatea la care era și ea, chiar dacă în secții diferite. anul în care fusesem separate a lăsat un gol între noi. deși venea din munți, căuta cu sălbăticie adâncurile, dedesubturile pământului, ca și când ar fi vrut să coboare în cele mai de jos pentru a se porni cu avânt spre înălțime. și erau momente în care ne avântam împreună, chiar dacă doar ținându-ne de mână, spate în spate, așezate pe piatra albă a visurilor noastre, sau ochi în ochi, fără cuvinte, numai dor și numai rană. și chiar nu aveam nevoie de cuvinte, deși ele se așterneau uneori năvalnice, ca un ropot de ploi, pe hârtie, făcând inima să tresară ori lacrima să se durige la vale. din când în când, ne întâlneam pe holurile facultății și ne minunam de isprăvile noastre, eram tinere și gustam cu putere din fructul oprit. zeama lui ni se așeza pe buze ca o ambrozie, ne îmbrăca degetele, care deveneau lipicioase, cu ele ne domoleam o șuviță rebelă, ori prindeam dintr-o mișcare agilă un vraf de cărți, ce sta să ne cadă din brațe. și soarele strălucea între genele noastre. și tinerețea ne-o acopeream cu rochii lungi și transparente. și era vară. o vară fără sfârșit, ca o dimineață.

Tăceam ascultând-o și o priveam pe furiș. Parcă nu mai era din lumea asta. Vocea îi

LIBRIS We know books

curgea lin, ca vântul printre petalele macilor, printre firele scurte ale ierbii, printre frunzele verzi ale teilor. Din când în când, făcea câte o pauză, respira adânc și apoi relua.

credeam că avea să dureze mereu, că timpul nu va curge decât în favoarea noastră, că aveam să-l ținem mereu în palme, ca pe ceva de preț. dar el nu stă, știi, tu, Ana? (avea un fel special de a-mi rosti numele, cu accent pe ultima silabă, *à la française*, care pe mine mă amuza), e ca lumina, îți trece printre degete, printre firele de nisip, printre pleoape, printre cutele inimii și aleargă, aleargă fără încetare. uneori pare că sunteți camarazi de alergare, prieteni la cataramă, ajungi să crezi că ești cu un pas înainte, dar ce e un pas? timpul nu se oprește nicicând, iar tu, chiar dacă pui la bătaie inima ta, tot ce ai mai puternic în tine, tot nu îl poți birui. așa se face că ne-am transformat: pe dinafară și pe dinăuntru. încet, dar frumos. și numărul kilometrilor a crescut între noi, între timp, au apărut telefoanele cu butoane, apoi cele mobile, apoi computerele, internetul. scrisorile pe hârtie au fost, treptat, înlocuite cu mesaje electronice. viața ne-a primit cu brațele deschise, iar noi am spus *da* cu toată tinerețea

LIBRIS We know books

noastră, crezând că așa e bine. am închis într-o cutie de mare preț tot ce avuseserăm noi mai scump, inima noastră, cea de atunci, și am spus tăcut, ca pe un jurământ: *aleg să te țin aici, ascunsă, cu cât mai multe lacăte închisă. îngropată.* și ne-am îndepărtat cu zâmbetul pe buze, ba chiar ne-am și făcut cu mâna, fluturând batista până ce nu s-a mai văzut din noi nimic, nici măcar umbra unui punct.

Apoi a tăcut.

Și acum? am întrebat.

acum? nimic, nu mai știu nimic, Ana, e așa de mult de atunci. cred că nu vrea să fie găsită. poate că a plecat într-o călătorie de unde nu poate da nicio veste. singurul mijloc de comunicare este visul. te-am obosit? îți mulțumesc că ai venit. narcisele le voi duce în salon și le voi pune în apă. cine știe, poate mă vor inspira să o visez. mai vii și mâine? de fapt, știi ce? așteaptă puțin să duc florile. cobor în câteva minute.

S-a ridicat ușor, privindu-și florile cu duioșie, și, cu un pas ușor, s-a-ndepărtat. Câteva minute am rămas cu privirea ațintită în gol, încercând să-mi imaginez cum trebuie să fi fost